

være realistisk på nuværende tidspunkt. I lovforslaget er det imidlertid tilstræbt at skabe baggrund bl.a. for en øget koordinering mellem på den ene side kommunens almindelige økonomiske planlægning (langtidsbudgettering) og på den anden side de investeringer og omkostninger, der følger af den i kommunens dispositionsplanlægning forudsatte bygge- og bymodning, jfr. § 3, stk. 2, nr. 1, og stk. 3, nr. 9, samt § 5, nr. 4, (jfr. for hovedstadsområdet endvidere § 3, stk. 5).

Reglen i § 40, stk. 3, er og har hidtil været anvendt af kommunerne — som et overordentlig væsentligt led i denne sammenhæng. Bestemmelsen giver — således som det også var tilfældet, da bestemmelsen fandtes i vandløbsloven — kommunerne mulighed for at sikre sammenhæng mellem planlagte og faktiske omkostninger i forbindelse med by- og byggemodning.

Uden bestemmelser svarende til den tidligere vandløbslovs § 70 a og § 74 a, stk. 2, vil kommunerne ikke i fremtiden kunne hindre, at byzonearealer og arealer i sommerhusområder tages i brug i en rækkefølge, der ikke er i overensstemmelse med kommunens dispositionsplan.

Bestemmelsen i § 40, stk. 3, blev da også under studiekredsarbejdet i kommuneforeningerne om lovforslaget fremhævet som et uundværligt værktøj i kommunernes planlægning.

Spørgsmål 11.

Ad § 42: Fortrænger de nye regler efter § 42, stk. 1, eksisterende tinglyste regler f.eks. ved om- og tilbygning og ved genopførelse?

Svar:

Reglerne om maksimal byggekvote vil — ligesom det hidtil har været tilfældet med reglerne om maksimal udnyttelsesgrad — finde anvendelse på ethvert byggeri: nybyggeri såvel som om- og tilbygninger og genopførelse af byggeri efter brand eller nedrivning.

Det fremgår af § 39, i hvilken udstrækning de maksimale byggekvofter efter § 42 viger for ældre modstående bestemmelser. Det er således alene tilfældet, hvor en anden grundudnyttelse er bestemt i en by-

planvedtægt efter byplanloven af 1938 eller i en reguleringsplan.

Der kan i øvrigt henvises til bemærkningerne til § 39.

Spørgsmål 12.

Ad § 47, stk. 3: Hvem kan dispensere fra en lokalplan, tilvejebragt efter § 29, stk. 2?

Svar:

Bestemmelsen i § 29 giver miljøministeren mulighed for i særlige tilfælde at bestemme indholdet af en lokalplan og eventuelt selv foranledige planen tilvejebragt. Når lokalplanen er tilvejebragt, påhviler det imidlertid kommunalbestyrelsen at administrere i overensstemmelse med lokalplanens bestemmelser. Dispensationsreglen i lovforslagets § 47, stk. 3, hvorefter kommunalbestyrelsen kan meddele mindre betydende dispensationer fra bestemmelser i en lokalplan, gælder også lokalplaner tilvejebragt efter § 29, stk. 2. Når det ikke er fundet fornødent at fravige reglen i § 47, stk. 3, ved § 29, stk. 2 — lokalplaner, skyldes det, at kommunens dispensationskompetence er begrænset til uvæsentlige afvigelser fra lokalplaner, og at det hverken er fundet praktisk eller rimeligt, at sådanne sager af „mindre betydende“ karakter skal afgøres af ministeren.

Spørgsmål 13.

Ad § 5, stk. 1: Er der med „forudsætninger“ bl.a. tænkt på den vurdering, der omtales i § 2, stk. 1?

Svar:

Spørgsmålet kan besvares bekræftende.

Spørgsmål 14.

Ad § 12: Bør paragraffen ikke formuleres sådan, at amtsrådet/hovedstadsrådet forpligtes til at foranledige en dispositionsplan udarbejdet?

Svar:

Den situation, der omhandles i lovforslagets § 12, stk. 2, vil næppe opstå. Man må gå ud fra, at alle kommuner udarbejder dispositionsplaner i overensstemmelse med lovens regler.

Skulle situationen — mod forventning — opstå, bør der være mulighed for igennem